

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi Doroty S. o wznowienie postępowania
w sprawie z powództwa Doroty S.
przeciwko Szpitalowi Specjalistycznemu im. [...] Samodzielnemu Publicznemu
Zakładowi Opieki Zdrowotnej w K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 stycznia 2008 r., sygn. akt I ACa 1178/07,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 stycznia 2012 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 lipca 2011 r., sygn. akt I ACa 707/11,

1) oddała zażalenie

**2) przyznaje adv. I. B. koszty pomocy prawnej udzielonej z
urzędu w postępowaniu zażaleniowym w kwocie 1800
(jeden tysiąc osiemset) złotych powiększonej o należną
stawkę podatku od towarów i usług i nakazuje wypłacić tę
kwotę ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2011 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powódki Doroty S. o wznowienie postępowania w sprawie przeciwko Szpitalowi Specjalistycznemu im. [...] Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w K. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 8 stycznia 2008 r. (sygn. akt I ACa 1178/07).

Jako podstawę wznowienia postępowania wskazano wydanie wyroku na podstawie karty wypisowej ze szpitala, na której nie wymieniono wszystkich form terapii, bezprawnie dostarczonej przez pozwanego karty wypisowej z Centrum Terapii Nerwic oraz fałszywych informacji pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew jak również na zatajeniu przez pozwanego Szpitala dokumentu z marca 2003 r. dotyczącego nieprzyjęcia powódki na Oddział Leczenia Zaburzeń Osobowości. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżąca nie powołała jakiegokolwiek okoliczności odpowiadającej podstawom wznowienia określonym w przepisach art. 401 k.p.c., art. 401¹ k.p.c., art. 403 k.p.c. i art. 404 k.p.c., a twierdzenia skargi ograniczają się do zakwestionowania treści dowodów będących podstawą rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt I ACa 1178/07 i zmierzają do ponownej oceny tych dowodów.

Powódka zaskarżyła powyższe postanowienie wnosząc o jego uchylenie i zarzucając naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie przepisu art. 130 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. polegające na nieuzasadnionym odstępianiu od jego zastosowania, mimo istniejących ku temu przesłanek. Podniosła również, że w skardze o wznowienie postępowania stwierdziła, iż pozwany zataił dokument z marca 2003 r. dotyczący nieprzyjęcia powódki na Oddział Leczenia Zaburzeń Osobowości, co wskazuje na możliwość istnienia dokumentu dotąd w sprawie nie ujawnionego, który nie był podstawą wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, tym samym na możliwość występowania w sprawie przesłanki wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c. Zbadanie tej okoliczności i jednoznaczne

rozstrzygnięcie, czy dokument taki faktycznie istnieje oraz czy był podstawą wydania wyroku nie mieści się w zakresie czynności, jakie podjąć miał Sąd Apelacyjny badający jedynie spełnienie przez skarżącą warunków formalnych. Nie może być przedmiotem rozważań Sądu to, czy przyczyna wznowienia rzeczywiście istnieje, gdyż na tym etapie postępowania Sąd nie może dokonywać merytorycznej oceny skargi z uwagi na to, że badanie jej zasadności jest dopiero przedmiotem analizy na rozprawie. W chwili wniesienia skargi strona musi jedynie uprawdopodobnić okoliczności stwierdzające dopuszczalność wznowienia i zachowanie przepisanego do wniesienia skargi terminu, co powódka uczyniła. Sąd Apelacyjny dokonał, zdaniem skarżącej, merytorycznej oceny skargi, do czego na tym etapie postępowania nie był uprawniony. W razie powzięcia wątpliwości co do poprawności lub znaczenia użytych w skardze sformułowań albo co do prawidłowości sposobu wskazania przez powódkę podstaw wznowienia postępowania Sąd Apelacyjny powinien był wezwać powódkę w trybie odpowiednio stosowanego art. 130 k.p.c. do uzupełnienia braków skargi poprzez sprecyzowanie jej w niezbędnym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Należy zgodzić się ze skarżącą, że ocena podstaw skargi na etapie wstępnym ogranicza się do ustalenia, czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia, która odpowiada jednej z podanych w Kodeksie postępowania cywilnego przyczyn uzasadniających żądanie wznowienia, a nie, czy podstawa ta rzeczywiście istnieje (por. np. postanowienie SN z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt II CZ 123/11, nie publ.; postanowienie SN z dnia 21 lipca 2011 r., sygn. akt V CZ 50/11, nie publ.; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2008 r., sygn. akt III CZ 28/08). Sąd Apelacyjny jednak, wbrew podnoszonym zarzutom, nie wykroczył poza ramy wstępnej kontroli skargi, która ma charakter formalny. Poprzestał na zbadaniu, czy wskazane przez powódkę podstawy mieszczą się w zamkniętym katalogu przewidzianym w art. 401, art. 401¹, art. 403 i art. 404 k.p.c. i czy podane w skardze jako jej uzasadnienie okoliczności przystają do tej podstawy. Powódka zarówno w skardze jak i zażaleniu powołała się na dokument z marca 2003 r. dotyczący nieprzyjęcia jej na Oddział

Leczenia Zaburzeń Osobowości, co związała z możliwością występowania w sprawie przesłanki wznowienia określonej w art. 403 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Niezależnie od ewentualnego wpływu dokumentu z 2003 r. na wynik sprawy, co wiązałoby się z oceną merytoryczną skargi, nie można stwierdzić, że powódka dopiero po wydaniu wyroku Sądu Apelacyjnego 8 stycznia 2008 r. wykryła ten środek dowodowy, jak również że nie mogła z niego skorzystać w poprzednim postępowaniu.

W oparciu o art. 410 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. kontrola formalna obejmuje również badanie zachowania ustawowego terminu na wniesienie skargi, zaś zgodnie z art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym, który liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia. Skarżąca nie wykazała w skardze o wznowienie postępowania, że termin ten został zachowany, zwłaszcza, że powołuje się na dokument z 2003 r. Zarówno w odniesieniu do tej okoliczności jak i pozostałych przedstawionych w skardze należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, że twierdzenia skargi ograniczają się jedynie do zakwestionowania treści dowodów będących podstawą rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt I ACa 1178/07.

Nieuzasadniony jest także zarzut naruszenia art. 130 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c. poprzez niewezwanie powódki w trybie odpowiednio stosowanego art. 130 k.p.c. do uzupełnienia braków skargi poprzez sprecyzowanie jej w niezbędnym zakresie w sytuacji powzięcia wątpliwości co do poprawności lub znaczenia użytych w skardze sformułowań lub co do prawidłowości sposobu wskazania przez powódkę podstaw wznowienia postępowania. Niezależnie od tego, że w razie wątpliwości to na podstawie normy prawnej uregulowanej w art. 410 § 2 k.p.c. na żądanie sądu skarżący powinien uprawdopodobnić okoliczności stwierdzające zachowanie terminu lub dopuszczalność wznowienia, a nie w trybie określonym w art. 130 § 1 w zw. z art. 406 k.p.c., brak było wątpliwości, które uzasadniałyby

konieczność wzywania powódki do uzupełnienia skargi w zakresie okoliczności stwierdzających dopuszczalność wznowienia postępowania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

Na wniosek pełnomocnika powódki o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, obejmujących jednocześnie koszty wymienione w załączonym do zażalenia spisie kosztów, Sąd Najwyższy orzekł o zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej na podstawie § 13 ust. 2 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 i § 11 ust. 1 pkt 2 oraz związku z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). Odnosząc się do wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu zażaleniowym w zakresie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa substytucyjnego należy wskazać, że nie zostało wykazane, iż ustanowienie pełnomocnika substytucyjnego przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu było konieczne, a tym samym koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa substytucyjnego nie był niezbędny dla udzielenia pomocy prawnej.